

Saç Sakal

– E.Kirişçi · 13 Mayıs 2020

Dükkânlara, mağazalara girip çıkan yüzleri maskeli insanlar... Yaşlı iki adam yan yana cadde boyu kaldırımında yürüyordu. Uzun boylu olan “Haşmet, damadın salonuna ne kadar kaldı.” Haşmet’in göğsü kabarmış “Hemen önümüzde. Saç sakal toplatırız.” “Çok iyi oldu. Bir haftaya kadar randevu bulamadık hiçbir yerde.” Salonun önünden geçip içeriye girdiler. Orta halli döşenmiş berber salonu... Henüz kimse gelmemiş... Bıyığı yeni terlemiş delikanlı yeri paspaslıyordu. Haşmet “Ersin abin yok mu?” Delikanlı “Gazete almaya çıktı,” derken Ersin kapıda belirdi. Haşmetin keyfi yerinde göz ucuyla arkadaşına bakıp “Damat, Tahsin amcandan başla bakalım.” Ersin’in göz çevresinde öfke belirdi. “Randevuyla çalışıyoruz.” Haşmetin yüzü asıldı. Boş koltuklara baktı. “İyi güzel diyorsun da gelen giden yok.” Ersin yazar kasanın durduğu bankonun arkasına geçti. Defteri açtı. Gözleri defterde “Üç gün doluyuz.” Haşmetin yanakları kızarmıştı.

Hastane lobisi... Gösterişli iç mimari... Kıyafetlerinden hali vakti yerinde olduğu anlaşılan bekleyenler... Döner kapıdan içeriye Ersin yanında eşi ve Haşmet girdi. Sıraya geçtiler. Akış hızlıydı. Ersin lobiye yaklaştı. “Randevumuz vardı.” Hemen arkasında kadınla Haşmet fısıldaşıyordu. Haşmet etrafa bakındı. Nezih, saygın bir ortam... Hastalarına lobiye kadar eşlik eden, yeni randevularını ayarlayan doktorlar... “Ah kızım ah, doktorla evlenseydin,” diye hayıflanırken kadın telaşla “Baba lütfen ama duyacak.” Ersin arkasına döndü. Kızarmış yanaklar...